

Đề bài:

**Hãy tưởng
tượng và kể lại
cuộc trò chuyện
tâm sự giữa
các đồ dùng
học tập.**

Bài làm 1

Trong gia đình người bừa bộn nhất có lẽ là tôi. Mặc dù ba mẹ đã nhắc nhở nhiều mà tôi vẫn không nghe và chính việc ấy tôi đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa các đồ dùng học tập của mình.

Lúc tôi nghe được câu chuyện thì trời cũng đã khuya. Tôi là con gái mà không gọn gàng, không những thế còn ham chơi nữa chứ. Và điều đó tôi biết được là nhờ cây bút chì thân yêu. Bút chì tập hợp gia đình đồ dùng học tập lại và nói:

– Này các cô bác ơi! Tôi thấy cô chủ chúng ta ngày càng bừa bộn. Chúng ta phải giúp cô ấy mới được!

Bỗng dung anh thước kẻ ôn tồn nói:

– Chao ôi! Cô chủ chúng ta bừa bộn thì mặc kệ, liên quan gì tới gia đình mình, cũng chỉ vì tính bừa bộn của cô mà tôi bị biết bao vết bẩn vẽ lên chiếc áo màu trắng trong suốt đây này.

Bút chì gỗ chưa kịp nói thì tẩy nói chen vào:

– Anh thước nói chí phải đấy! Tôi thì khác gì? Tấm áo đẹp của tôi cũng bị vẽ bẩn, không những thế mà còn bị móc cả móc ra nữa chứ! Đấy mọi người xem còn ra cục tẩy trắng nữa không?

Tiếp lời của tẩy, cuốn sách lại than vãn đủ điều:

– Bìa vở tôi đẹp thế tại sao cô chủ vẽ vào. Có lẽ tôi là người khổ nhất. Mới đầu mẹ cô chủ mua về tôi là một cuốn vở bìa vân rất đẹp nhưng chỉ vì cô chủ mà tôi bị vẽ bẩn, nhãn vở không có, gáy vở thì rách, chẳng ra thể thống gì cả?

– Bác nói sai rồi, tôi mới là người khổ nhất, cây bút mực lên tiếng:

Tôi bị cô ấy vắn hết sang bên này lại sang bên kia, lại còn đem ra làm vũ khí nữa chứ.

Bút chì bây giờ mới có cơ hội nói:

– Tôi biết là vậy nhưng các bạn cũng phải thông cảm cho cô ấy chứ, tôi thì khác gì các bạn.

Bút chì vừa nói thì tất cả im lặng.

Tôi chợt tỉnh giấc và mới biết rằng mình đang trong một giấc mơ. Và cũng từ giấc mơ này tôi nhận ra mình phải ngăn nắp gọn gàng thì sẽ không gây ra cuộc tranh luận của đồ dùng trong giấc mơ.

Lê Thanh Thùy Dương (học sinh)

Bài làm 2

Tôi là một đứa trẻ sống rất bừa bộn. Dù mọi người đã nhắc nhở nhưng tôi vẫn chứng nào tật ấy. Tôi sẽ khó mà sửa đổi được nếu không có một lần tôi tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa các đồ dùng học tập.

Cái đêm hôm ấy, khi tôi vừa trèo lên giường và lim dim mắt thì bỗng có tiếng nói chuyện thì thào phát ra từ góc phòng. Tôi bật dậy và lắng nghe, thì ra đó là cuộc tâm sự giữa các đồ dùng học tập của tôi. Đầu tiên là cặp sách than thở:

– Trong các thứ của cô chủ, tôi là người khổ nhất. Cặp thì nhét bao nhiêu là thứ, sách vở thì không nói làm gì, đằng này có cả truyện, quà vặt. Nhiều lúc mấy thứ quà ấy rơi vãi, cô chủ không lấy ra làm cho người tôi mốc meo cả. Hồi đó tôi đẹp đẽ bấy nhiêu thì bây giờ xấu xí bấy nhiêu.

Không chịu thua, hộp bút góp phần kể lể:

– Cậu tưởng rằng chỉ có mình cậu bị nạn hả? Tôi nói cho biết nhé: Tôi nè, trong mình nhét bao nhiêu là bút, thước, tẩy còn cả mấy thứ linh tinh của con gái nữa làm cho tôi bao giờ cũng căng phồng lên. Có khi tưởng nứt toác ra rồi ấy chứ!

Đang thao thao bất tuyệt thì bỗng có tiếng nói của anh em sách vở từ trong tủ vọng ra:

– Các bác ơi, các bác mở cửa cho chúng em với.

Thế là cậu cặp sách và chị hộp bút cố sức kéo cánh cửa tủ ra. Bác tủ nhả mặt:

– Làm cái gì thế? Làm cái gì thế? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ kéo nhau dậy làm gì?

Cặp sách chưa kịp nói gì thì chị hộp bút đã nhanh nhẩu nói lại mọi chuyện. Khi đó, bác tủ nói:

– À! Thì ra là thế. Sao không gọi tôi để tôi góp chuyện với. Cô chủ của chúng ta rất nghịch ngợm...

Không để cho bác tủ nói hết, anh em sách vở đã cắt ngang:

– Mấy người làm gì ngoài đó mà lâu thế, mở cửa cho chúng tôi đi chứ.

Bác tủ lại nặng nề mở cửa ra:

– Có gì đâu mà gọi ầm lên thế!

– Xin lỗi bác tủ. Chúng cháu thấy mọi người nói chuyện đúng quá nên chúng cháu cũng muốn kể. Vốn trước đây chúng cháu đẹp lắm nhưng tại cô chủ nên cháu mới tàn tạ như thế này. Bộ áo của cháu bị bung hết ra. Đối với cô chủ, chúng cháu không chỉ dùng để học mà còn dùng làm vũ khí nữa. Mỗi lần cô chủ bị mấy đứa con trai trêu thì y như rằng lại lấy chúng cháu ra mà phang, mà ném.

Bỗng tôi giật mình tỉnh dậy, thì ra là một giấc mơ. Tôi bước tới bàn học sắp xếp lại sách vở vương vãi trên mặt bàn, bọc lại cẩn thận. Tôi cũng lấy bớt mấy thứ ra khỏi hộp bút, cặp sách. Tôi tự nhủ rằng: “Sẽ đối xử thật tốt với các đồ dùng học tập của mình”. Thịnh thoảng trong gió tôi nghe thấy tiếng hò reo đồng tình cặp sách, hộp bút, sách vở và bác tủ.

Nguyễn Quỳnh Văn (học sinh)

Bài làm 3

Đêm khuya, tôi đang nằm đọc truyện thì chợt có tiếng nói khe khẽ. Tôi nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai. Tôi hơi chột dạ vì mình khóa cửa kỹ lắm rồi, mà hình như là có trộm nhưng rõ ràng tiếng nói ấy vọng ra từ phía bàn học. Tôi để ý và phát hiện ra, đó là cuộc nói chuyện giữa các bạn đồ dùng học tập và cũng nhờ cuộc trò chuyện đó mà tôi đã hiểu được tâm sự của những đồ dùng học tập đã có những niềm vui, nỗi khổ nào.

Tôi phải tự thú thật rằng tôi là một đứa con gái chẳng mấy nét na, hiền dịu mà còn rất nghịch ngợm và chẳng gọn gàng. Học xong là sách vở, bút thước của tôi lại bày bừa khắp mặt bàn. Bố mẹ nhắc tôi rất nhiều nhưng tôi vẫn chưa sửa được cái tính ấy cho đến khi nghe được cuộc nói chuyện của các bạn đồ dùng học tập. Đầu tiên là lời than thở của chị hộp bút: “Tôi chẳng biết anh thước kẻ, chị bút chì, mấy cô cậu sách vở sướng hay khổ nhưng tôi thấy mình bị hành hạ ghê quá! Hồi xưa tôi còn là một chiếc hộp bút đẹp đẽ, mới mẻ và trắng trẻo mà bây giờ mặt mũi tôi nhem nhuốc toàn mực là mực, những mảng da thì loang loang lổ nhổ. Cô chủ thấy những hình thù nào đẹp là lại dán vào, chán rồi thì lại bóc ra. Những mảng da của tôi cũng dần bị tróc theo. Cái xương sống của tôi cũng sút mất mấy miếng, đau oi là đau”. Anh thước kẻ nghe vậy cũng thông cảm với chị hộp bút và kể về chuyện của mình:

Ừ, tôi cũng thấy chị hộp bút khổ thật nhưng tôi nào có khác chị. Ngày cô chủ mới mua tôi về, những vạch in số của tôi còn rõ ràng nhưng sau mấy bữa, những con số đó bị cô chủ cạy hết và viết những cái gì linh tinh vào mình tôi. Cô ấy còn lấy dao vạch những hình thù quái dị vào người tôi nữa. Tôi còn là một vũ khí để chiến đấu với mấy thằng con trai hay lấy đồ của cô chủ nên người tôi sút mất mảnh liền. Cô chủ thật là...

Mấy cô cậu sách giáo khoa cũng chen ngang vào: “Phải đấy! Phải đấy! Cô chủ thật là vô tâm, chẳng biết thương tâm chút nào. Chúng em còn bị dập ghim vào người, cô chủ còn vẽ vờ lên người chúng em nữa. Ôi, đau lắm! Đau lắm!”. Nghe những lời tâm sự đó, tôi mới ngời nhớ lại những lần tôi làm chúng bị đau, bị bẩn. Ôi! Các bạn đồ dùng học tập đúng là bị tôi làm hỏng thật nhiều.

Đồ dùng học tập là những bạn trợ giúp việc học tập của chúng ta thêm tốt hơn. Tôi sẽ và đang cố gắng không bừa bộn và giữ gìn chúng cẩn thận hơn. Nếu bạn nào giống tôi thì cũng phải sửa!

Hoa Phương Chi (học sinh)